

Казвам се Стилияна Несторова – майка на Мартина Несторова, която е на 2 г. и 7 месеца. Тя се роди с външна хидроцефалия, която явно беше много трудна за диагностициране, защото до седмия месец на детето всички ме уверяваха, че е добре. Но ние, на своя глава, решихме да потърсим помощта на рехабилитатор, тъй като Мартина на тази възраст не можеше да задържи главичката си изправена. Сондирахме мнения и така стигнахме до Дочка Василева – рехабилитатор в дома в Дебелец. Чудесен човек и професионалист, на който ще съм благодарна цял живот. Добре че беше тя, за да ни отвори очите, че нещата не са съвсем наред и ни насочи към проф. Недкова в гр. Плевен. На скенера, който направиха там излезе, че има лека форма на външна хидроцефалия, но ни посъветваха да не правим нищо, защото до 2-3 годишна възраст на детето мозъкът сам ще компенсира изоставането. 3 месеца след това детето нямаше никакъв напредък, въпреки рехабилитацията и решихме да направим втори скенер. С резултатите от двата заведохме Мартина в гр. София, в болница „Св. Иван Рилски“, при доц. Георгиев. Също човек, на който трябва да му целувам ръцете. Той беше категоричен, че Мартина се нуждае от клапа, която да освободи налягането в главичката ѝ, за да може да има шанс за нормално развитие. И на 1 година поставиха шънт на кръстчето. От там нататък нещата тръгнаха в много добра посока, макар и със забавяне. Марти започна да посещава в дома в Дебелец и другите специалисти: музикален педагог, логопед и психолог. Благодарение на усилията на Дочка Василева Мартина проходи на 1 г. и 11 месеца. На 2 годинки я преместихме в Дневния център към дома в Дебелец, защото аз трябваше да се връщам на работа. Всички там я приеха много топло и сърдечно и тя ходеше с желание всеки ден. Грижеха се за нея като за собствено дете, а предполагам такова е било отношението и към всички останали дечица. Постоянно ги занимаваха с рисуване, оцветяване, подреждане и строене на различни фигури. Мартина започна да изговаря елементарни двусрични думички, но макар и не много добра в говоренето, разбира абсолютно всичко, което ѝ се казва. На 2 г. и половина детето ми не се различаваше по нищо от връстниците си и с баща ѝ взехме решение да я преместим в стандартна ясла. За нас беше много трудно решение, защото виждахме как се забавлява в дневния център и колко привързана е към жените там. С огромната им подкрепа Мартина в момента е едно живо, буйно, чаровно и слънчево дете.

Пиша Ви всичко това, защото смятам, че такива добрини трябва да станат достояние на повече хора и че не трябва да има „ненаказано“ добро. И да се знае, че в ДМСГД гр. Дебелец работят прекрасни хора, с големи сърца, които са приели професията си не като задължение, а като призвание. Огромно „Благодаря!“ на целия персонал на ДМСГД гр. Дебелец за грижите, съпричастността, топлината и професионализма! Останете такива и продължавайте да усмихвате деца и родители!